L'encarnació de Déu
va necessitar del «SÍ» de Maria

Estimada Família Concepcionista,

En apropar-nos a la nostra festa patronal de la **Immaculada Concepció**, ens unim d'una manera especial entorn Maria. Ella ens convoca cada any i ens convida a **contemplar la seva vida de dona senzilla, capaç de deixar-se sorprendre per Déu i de disposar-se a allò que Ell vol fer néixer en ella.**

Contemplar Maria ens regala, una vegada més, un Déu que s'encarna en la història i que, des de dins, la transforma. La Immaculada es deixa modelar per l'amor i se sosté en la confiança en Déu. **Maria es converteix tota ella en un «SÍ»**, que acull la realitat, es deixa trasbalsar per ella i es compromet plenament amb el projecte de Déu.

Com a humanitat, estem vivint **temps de profundes transformacions**. Ens travessen situacions mundials molt greus, marcades per la injustícia, els conflictes i les migracions forçades, mentre continuen creixent les amenaces que posen en risc la vida i el futur del nostre planeta. Al mateix temps, som cada vegada més conscients que formem part d'una única comunitat humana, profundament interconnectada tant entre nosaltres com amb tota la creació,

i que només des de l'harmonia, la comunió i un compromís compartit podrem teixir un nou rumb per a la nostra història.

En aquest context mundial, la vida consagrada també està experimentant un profund procés de transformació, que compartim com a congregació. Aquesta és la nostra realitat, aquest és el nostre món, tan estimat com ferit. Aquests són els temps que ens convoquen a continuar encarnant la nostra missió, com a deixebles missioneres.

Com a Família MIC, estem vivint un procés de discerniment que ens convida a canviar com mirem i entenem la realitat, i a posicionar-nos en relació amb ella, perquè desitgem «tornar a l'essencial de la missió, amb noves mirades i respostes sorgides des del Carisma».

Davant d'aquest horitzó, volem preguntar-nos **com la nostra fe i la nostra vivència de Maria Immaculada poden il· luminar aquest temps de crisi, aquest temps de discerniment, i obrir-nos a l'esperança recreant la saviesa de la missió.** Potser estem cridades a viure aquest moment no només com un temps d'incertesa i dificultat, sinó també com una oportunitat per **acollir i donar a llum allò de nou que Déu vol fer néixer en nosaltres i a través nostre.** *Com deixar-nos conduir pel Déu de la Vida, que continua actuant en la nostra història i fent germinar noves possibilitats allà on sembla que tot es tanca, allà on sembla que la vida no flueix?*

Tornem la mirada vers Maria. Era una dona jove, del petit poble de Natzaret, en una societat on les dones tenien poc reconeixement i poques possibilitats d'intervenir en la vida pública. Compartia les tasques senzilles de cada dia i estava promesa amb Josep, un jove amb qui es disposava a iniciar una nova etapa de la seva vida. *Se sentiria alegre, il·lusionada, plena de projectes?* Podem imaginar-la vivint la seva realitat quotidiana, plena de la

seva joventut, sostinguda per la fe rebuda, oberta al misteri de Déu i confiada en la seva presència.

I és precisament aquí, enmig de les seves ocupacions i també en el silenci del seu cor, on Maria rep una visita, una crida, un anunci que va més enllà de les seves expectatives i li obre un horitzó inesperat. Déu busca Maria en la realitat concreta del seu poble, enmig de la vida ordinària. Déu irromp en la seva petitesa i la convida a participar en quelcom immens: **acollir la Vida i fer possible que Déu s'encarni en la nostra història.**

Quan sento que la vida, i Déu en ella, m'obre noves possibilitats que trasbalsen els meus plans?

Maria es deixa desafiar, pregunta, escolta i confia. La seva disponibilitat no neix de tenir-ho tot clar ni de sentir-se capaç de tot, sinó d'una relació profunda amb Déu i amb la vida, que li permet obrir-se a allò inesperat i dir el seu SÍ. Potser també avui Déu ens està visitant i ens crida a descobrir possibilitats que encara no som capaces d'imaginar. Potser no es tracta de tenir respostes per a tot, sinó de conrear una mirada creient, escoltar allò que la realitat ens reclama i **disposar-nos, com Maria, a col·laborar amb la nova vida que Déu vol fer néixer.**

On descobreixo avui la fecunditat que brolla en la meva vida senzilla? Davant dels clams i dels reptes de la realitat, davant d'allò que ens inquieta en les nostres relacions i en la missió, a què ens sentim cridades com a comunitat? Com col·laborem amb la vida nova que Déu està fent néixer en nosaltres i en el nostre món?

Maria, com a primera deixebla de Jesús, va recórrer els camins al costat del seu poble, tot comprenent l'anunci del Regne de Déu que el seu fill va començar a proclamar. La seva vida va ser plenament humana, com la nostra,

marcada per preguntes, incerteses, decisions difícils i sofriment. El seu camí no va estar a resguard de la duresa de la història; també ella va conèixer la incomprensió, la pèrdua i el dolor, fins a romandre al costat del seu Fill al peu de la creu. **La seva Immaculada Concepció no la va allunyar de la realitat humana, sinó que la va fer plenament disponible per acollir-la i viure-la des de Déu.**

Què significaria avui dir, com Maria, un «sí» lliure, confiat i compromès amb la història?

Maria ens mostra que l'amor de Déu pot transformar la nostra història i pot convertir la nostra fragilitat en un lloc de trobada, de donació i de salvació. L'encarnació de Déu va necessitar el «SÍ» de Maria. Gràcies a ella, Déu ve a nosaltres per rescatar-nos de tot allò que ens deshumanitza: de la manca de sentit, de les violències que generen divisió i sofriment, de les injustícies que ens impedeixen viure amb dignitat i de la por de la mort.

En Jesús, Déu ve a alliberar-nos de les nostres ànsies de reconeixement, de poder i de riquesa, de la supèrbia que ens fa sentir superiors als altres i ens allunya de la fraternitat-sororitat. Jesús ens revela el veritable rostre de Déu: un Déu que és Amor, que des de la humilitat no busca dominar, sinó servir, i que ens convida a construir relacions de comunió. Jesús trenca radicalment aquesta dinàmica a la creu. Davant la violència, la injustícia i el rebuig, no respon amb noves acusacions ni retorna el mal rebut. La seva resposta és el perdó. No nega el sofriment ni justifica el mal; Ell obre un camí diferent: el de la reconciliació i l'amor que no condemna. **Maria fa possible aquesta encarnació de Déu i, amb el seu ésser de mare, acompanya i abraça el seu Fill, que ens restaura en el misteri de la creu, una creu que floreix i esdevé Vida per a tothom.**

Davant del sofriment i de les ferides de la nostra humanitat, tant personals com socials, com ens inspira Maria a tenir cura de nosaltres, a acompanyar-nos i a abraçar la vida, essent una presència propera que sosté, consola i fa renéixer l'esperança?

Potser també la nostra manera de viure la Immaculada està cridada a expressar-se en aquesta capacitat de mirar la realitat i les persones sense condemnar-les, de reconèixer les nostres pròpies fragilitats sense amagar-nos darrere les culpes dels altres i de fer-nos responsables d'allò que podem transformar en el camí compartit amb els altres. **La vida esdevé immaculada quan deixem d'acusar, assumim la nostra responsabilitat i escollim estimar i perdonar.** És aquí on l'amor purifica la nostra mirada, restaura els vincles i fa possible que la vida brolli de nou.

Quines situacions de les nostres relacions necessiten transformació i reconciliació?

Que Maria ens acompanyi a ser persones humanes i germanes que recorrem els camins del nostre món, acollint la nostra vulnerabilitat personal i institucional, amb veritat i autenticitat, tot descobrint com l'amor de Déu actua en totes les persones i en tota la creació.

Que Maria ens ajudi a viure en la humilitat, abraçant les nostres ferides sense amagar-nos darrere l'acusació als altres, assumint la nostra pròpia responsabilitat i obrint-nos al camí de la reconciliació.

Que Maria ens faci disponibles per engendrar la vida que Déu fa néixer avui en allò que tot just comença a brotar, en la fragilitat que som.

El papa Lleó ens ofereix, al final de la seva encíclica ***«Magnífica Humanitas»***, una reflexió que avui podem fer nostra:

«Amb la mateixa fe de Maria,

convertim-nos en teixidors d'esperança en el nostre món,

compartint allò que som i allò que tenim,

perquè la presència de Jesús creixi entre nosaltres

i el seu Regne prengui forma.

En ***la fidelitat humil de cada dia,***

també el temps de la IA pot ser un pas en què l'Esperit

faci madurar la civilització de l'amor *en les nostres vides;*

el Senyor continua fent noves totes les coses

i manté oberta per a cada època la possibilitat de convertir-se

en història de salvació a la llum de l'Encarnació.

Encomano aquest desig a ***la Mare de Jesús, a la dona del Magníficat,***

perquè ***acompanyi les nostres passes*** *en el present* ***que canvia***

i guardi en cadascuna de nosaltres la confiança en l'Evangeli,

de manera que puguem donar testimoni de la bellesa

d'una ***magnífica humanitat habitada per Déu»***

Amén.

Celebrem amb immensa alegria la nostra festa de la Immaculada Concepció!

BONA FESTA A TOTES!!

Us envio una forta abraçada, de part també de les germanes de l'Equip General.

Isabel Vázquez Rodríguez

Misioneras Inmaculada Concepción
Coordinadora General